

VASADI PÉTER VERSEI

A tékozló fiú

Futnak felém a szolgák
aranyló nádak jobbra-balra
kihajlanak, összeverődnek
s emelnek egyre magasabbra

lábamra sárga sarut húznak
gyolcsingbe bújtatják kezem
mi fényes volt itt, ragyogóbb ma
igen, igen, emlékezem

fuvolák szólnak énekelnek
köröttem vidám tánc ropog
szobor melyben az éj hanyatlík
ülök, ülök és hallgatok

egyetlen út van, minden út egy
hegyi ösvényen az öröm
bennem kanyarog s lámpafénye
átsüt lehorzsolts bőrömön

A meghívás titka

Az ember néha megremeg,
ha rátekintenek.

Ha hosszú a tekintet
s rezzenéstelen.

Ha mélyeit nem önmaga,
de egy nagyobbak
titka élteti.

Ha orra, szája, arca
s homloka is
merő tekintet, szemében

ha lobban az erő,
mégis szelíden és ártatlanul
s nem ránkszakad, hanem
kítárul, akár egy szárnyas
ajtó, hangtalan.

Ha örvényére visszagondolunk
s többé nem élhetünk
nyugodtan nélküle,
holott nyugtalanít.

Tükrén
ha üdvünk
fölsötéltik.

Áhítat

Nagy hímes kő körül
fehérben énekelnek.

Az egyikük szakállas,
a másik arcán

láng lángot terel,
a harmadik mellét
fények pecsételik.

Előrenyújtják jobbjukat:
koldulnak, hogy
teremtsenek.

Azoknak adnak mindent,
akiknek semmijük sincs.

Az Oszthatatlant
szét kell osztani.

Beárad az eső
folyam-kagyló szaga
s a kőre rátapad,
akár az áhítat.

Fekete kórus

Susognak
folyton, mint a sás.

Isten
lehulló éjszakájába

kvarcos
csillagpor is vegyül.

Útnak
a parton, nyelvük fölsebzett
s ajkuk is.

Ropogtatják az Isten éjszakáját.
Szájuk

csücskén a csillagpor gyűrődik
kifelé.

Susognak folyton, mint a sás.

Éleik
viharban összedörzsölődnek.

Isten
forgószél szavában

billeg
a csöndjük, lavírozó sirály.

A ninestelen

Szive bevetve búzamaggal.

Ereiben

az égi bor kiforrott.

Halálát

fölemeli, mint egy vörös
monstranciát.

S ahogy kinyújtja karjait,
elámulunk:

oldalsebében elfér a világ.